

INTERIEUR

RENOVEREN MET HET JUISTE OOG

TEXTE: ANNEMIE WILLEMSSE - FOTOGRAFIE: JAN VERLINDE

186 TIDLÖÖS

Maar liefst vijftig jaar stond dit prachtige gebouw leeg, dus op het moment dat Catherine Van Rossum en haar echtgenoot er hun eigendom van wisten te maken, verkeerde het in miserabele toestand. Maar dankzij veel geduld, vakkennis en liefde is dit voormalige zomerverblijf van een adellijke, Brusselse familie inmiddels de geliefde thuis van Catherine en haar gezin geworden.

Eigenlijk stond het helemaal niet te koop" steekt Catherine van wal. "We waren al heel lange tijd op zoek naar een huis en toen we op een avond over de steenweg reden, hier een eindje vandaan, zagen we in de verte toevallig het wat angstaanjagende silhouet van dit gebouw. Eerst zou het in handen komen van de gemeente maar toen dat uiteindelijk niet doorging, kregen wij de kans om het te kopen. Veel discussie was er niet over; dit was wat we allebei wilden. We zagen op dat moment vooral hoe het er ooit uit zou gaan zien. Daardoor waren we echt wel een beetje blind voor de verschrikkelijke toestand waarin het zich bevond en voor de problemen die zich zouden aandienen. Die hadden we flink onderschat, waarschijnlijk

vooral omdat we de problemen niet wilden zien. Maar er is nooit een moment geweest dat we het echt niet meer zagen zitten of wilden opgeven..."

BLIND VAN LIEFDE

Vijftig jaar leegstand had duidelijk zijn tol geëist dus de toestand waarin het gebouw zich bevond was ronduit verschrikkelijk. "Het was echt één grote puinhoop", vertelt Catherine. "Wat je nu ziet lijkt authentiek en dat was ook absoluut onze bedoeling, maar het is echt allemaal nieuw. In 2004 kochten we het pand en in 2006 begonnen we aan de werken. Maar de balken van de plafonds lagen in de keider en de zijkanalen waren grotendeels ingestort. Heel het binnenplein stond ook vol oude ramen, vermoedelijk afkomstig van

"De toestand waarin het gebouw zich bevond was ronduit verschrikkelijk.

Het was echt één grote puinhoop, de balken van de plafonds lagen in de keider en de zijkanalen waren grotendeels ingestort"

"We besloten om alles zelf in de hand te nemen. We richtten een bouwmaatschappij op en gingen heel letterlijk zelf aan de slag."

verschillende scholen uit de buurt. Containers vuil hebben we hier buiten gehaald. In de eerste periode verloren we ook veel tijd en geld omdat we in zee gingen met de verkeerde aannemer. Budgetair was het project dan ook een ramp geworden als we toen niet besloten hadden om alles dan maar zelf in de hand te nemen. We richtten een bouwmaatschappij op en gingen heel letterlijk zelf aan de slag. Ik ben burgerlijk ingenieur en twijfelde ooit nog om architect te worden, ik had ook wel wat ervaring doordat we enkele appartementen hadden verbouwd maar dit was toch wel even iets anders! Door de vele barsten, openingen, vuil en massa's duivenuitwerpselen, hadden we nooit alle problemen kunnen zien maar zoals ik al zei, we waren er ook wel een beetje blind voor, gewoon omdat we wisten hoe het

kon worden als het eenmaal klaar zou zijn. Als ik nu terugkijk naar de foto's, heb ik echt mijn bedenkingen maar toen zagen we vooral de ruimten en de mogelijkheden. Uiteindelijk hebben we zelfs alle binnenmuren hermetisch. Als het weer eens hard waaide tijdens de verbouwingen, hield ik altijd mijn hart vast en verwachtte ik half en half dat de boel neer zou gaan, zo onstabiel was het allemaal!"

LANGZAAM INRICHTEN

In 2010 kwamen Catherine, haar man en hun drie kinderen hier eindelijk wonen en daar genieten ze nu elke dag van. "De laatste jaren woonden we al hier in het dorp, vooral om dichtbij de verbouwingen te zijn. Toen we uiteindelijk naar hier verhuisden was alleen het meest noodzakelijke klaar en hadden we

"Ook qua inrichting verloopt het allemaal heel langzaam, maar dat heeft vooral te maken met onze visie dat we liever niets beslissen dan iets verkeerd beslissen. We nemen gewoon de tijd om keuzes te maken. Ondertussen zijn we zelfs al toe aan een nieuwe renovatie. De vloer in de kleine zitkamer willen we afschuren en donkerder maken, dat is authentiek. En het haardvuur willen we aanpassen met een warmterecuperatiesysteem."

bijvoorbeeld nog geen binnendeuren. Tot op vandaag zijn we bezig. Ook qua inrichting verloopt het allemaal heel langzaam maar dat heeft vooral te maken met onze visie dat we liever niets beslissen dan iets verkeerd beslissen. We nemen gewoon de tijd om keuzes te maken. Ondertussen zijn we zelfs al toe aan een nieuwe renovatie. De vloer in de kleine zitkamer willen we afschuren en donkerder maken, dat is authentiek. En het haardvuur willen we aanpassen met een warmterecuperatiesysteem."

PROFESSENELE LIEFDE VOOR RENOVEREN

"De meeste tijd breng ik door in mijn bureau hier in huis", vertelt Catherine. "Sinds we de bouwfirma 'Restauratie met kwaliteit' opricht-

ten in 2009 ben ik voltijds professioneel bezig met renovaties. Het huis is nu dus ook een beetje een showroom of een inspiratiebron voor mensen die een vergelijkbare renovatie overwegen". Catherine was in haar vorige leven management consultant maar stopte daar helemaal mee om zich volledig te kunnen toeleggen op het renoveren. Ze heeft inmiddels al heel wat succesvolle renovaties op haar naam staan. Mensen die met renovatieplannen zitten en dit huis ontdekken, komen maar wat graag bij haar terecht. Catherine staat heel dicht bij haar klanten, die haar zien als een vertrouwensfiguur, en ze zorgt ervoor dat ze zich nergens om hoeven te bekommeren. "Ik werk daarvoor heel gedetailleerd en wil goed weten hoe mensen leven. Ik vind dat traditionele architecten dat iets te

weinig doen. Vaak is het uitgangspunt vooral het gebouw dat er moet komen, wat ze daar binnen gaan doen zien ze daarna wel. Ik werk altijd omgekeerd. Ik begin met het bepalen van een sfeer, de kleuren, de materialen. Dan gaan we terugkijken om te ontdekken wat er zoal moet gebeuren om dat te bereiken. Wat doen we bijvoorbeeld met de aanwezige structuur?"

RESPECT VOOR HET PATRIMONIUM

Ook naar materialen gaat Catherine zelf op zoek, zowel voor haar professionele projecten als voor haar eigen huis. "In 2006 begon ik een plakboek. Mijn moeder en mijn tante lachten me er toen een beetje mee uit omdat hier nauwelijks iets stond wat op een huis leek. Ze

vonden het absurd dat ik prentjes uitknipte van verlichting en gordijnen, maar zo wist ik wel heel goed wat ik wilde. Als ik nu naar die foto's terugkijk, zie ik dat we toch echt wel in die richting werkten. Je moet je visie altijd goed vooraf en erg gedetailleerd uitwerken! Dat doe ik dus ook samen met mijn klanten. Er kruipt veel tijd in deze manier van werken maar ik zou het niet anders kunnen, ik ben het aan mezelf verplicht. In dit huis gingen we resoluut voor het creëren van meerwaarde en dat doe ik ook professioneel. Ik kies altijd voor duurzaamheid, voor authentieke materialen, hetzelfde type baksteen, hetzelfde type mortel. Je moet altijd dingen doen en keuzes maken die passen bij datgene wat er al is. Trouwens, zo vermijd je ook barsten en vochtproblemen die nogal eens het gevolg

"Ik kies altijd voor duurzaamheid, voor authentieke materialen, hetzelfde type baksteen, hetzelfde type mortel. Je moet altijd dingen doen en keuzes maken die passen bij datgene wat er al is"

kunnen zijn als je moderne materialen combineert met oude. Ik wil meewerken aan wat er is, aan ons patrimonium, ook als een gebouw niet geklasseerd is."

EEN ZEER RIJKE GESCHIEDENIS

"In de woonkamer vonden we op een van de muren, achter een stoffen bekleding, de notitie 1782 terug. Dit huis staat trouwens ook al op de Ferrariskaarten van in die jaren vermeld. Toch denken we dat hier zelfs voor die tijd al iets stond want de kelders zijn voor zo ver we kunnen vaststellen nog ouder. We weten ook dat dit huis fungeerde als zomerverblijf voor een adellijke familie uit Brussel. In de 18e eeuw was het immers in de mode om tijdens de zomer naar het platteland te trekken." Dat dit een heerlijke plek is om te wo-

nen, is duidelijk. Het huis staat een eindje van de openbare weg vandaan, precies waarnaar het gezin op zoek was. "We wilden graag op een soort eiland zitten, zo'n beetje weg van de wereld als je de oprit oprijdt. Het geeft een beetje een vakantiegevoel. We wonen hier echt heel graag. Toch vraag ik me wel eens af hoe onze kinderen later zullen terugkijken op dit avontuur. Ze zijn inmiddels tieners en kennen uit hun jonge leven vooral weekends van laarzen aantrekken en hier bezig zijn. Als het slecht weer was, vonden ze dat niet altijd zo leuk al hadden we in de orangerie wel een ruimte ingericht waar de kachel brandde en waar ze aan tafel konden spelen. Zullen ze zelf later gaan voor een huis waaraan geen werk is of zouden ze de microbe van klussen, verbouwen en renoveren hebben geërfd?" □

Info: [Restauratie Met Kwaliteit](http://RestauratieMetKwaliteit.com)
www.restauratiemetkwaliteit.be